

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 2

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi2-txt-shoot-idb19fc3fc-da2b-4bdc-837c-aa8f3e1996f1.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

## En Vanskelighed ved det nye Testamente

I det nye Testamente ere alle Forhold, alle Proportioner lagte an i det Store.

Det Sande er idealt fremstillet; paa den anden Side Vildfarelserne, Forvildelserne ere atter efter stor Maalestok: der advares mod Hyklerie, mod allehaande Vranglære, mod Gjernings Formastelighed o. s. v., o. s. v.

Men forunderligt nok, Det, som der destoværre er en kun altfor uhyre Masse af i denne Verden, ja Det, som egentligen er denne Verdens Gehalt: Vrøvl, Jammerlighed, Middelmaadighed, Pjæt, Pjank, at lege Christendom, at forvandle Alt til Talemaader o. s. v., dette er der i det nye Testamente slet ikke taget Hensyn til.

Deraf fremkommer nu den Vanskelighed, at det er næsten som umuligt ved Hjælp af det nye Testamente at faae Ram paa det virkelige Liv, den virkelige Verden, i hvilken vi leve, hvor der for hver een qualificeret Hykler findes 100,000 Vrøvlhoveder, for hver een qualificeret Kjætter findes 100,000 Nittengryn.

Det nye Testamente synes at nære høie Forestillinger om det at være Menneske. Paa den ene Side foreholder det Idealet; paa den anden Side, naar det skildrer det Forkeerte, seer man, at det dog har en stor Forestilling om det at være Menneske: men Vrøvlet, Nittengryneriet, Middelmaadigheden gaer bestandigt Ram forbi.

Heraf har saa i umindelige Tider Vrøvlet benyttet sig, til at sætte sig ned som den sande christelige Rettroenhed – deraf disse uoverskuelige Batailloner af Millioner Christne. Denne om ikke aands- saa mandstærke Rettroenhed benytter sig af, at man ikke med Sandhed – det kan man virkeligen ikke – kan beskyldte den for Hyklerie, for Vranglære o. s. v., ergo er den jo den sande christelige Rettroenhed.

Og dette lader sig meget godt gjøre. Det Høieste og det Laveste vil nemlig i ethvert Forhold have en vis flygtig Lighed med hinanden, den ikke at være Det, som er lavere end det Høie, eller ikke at være Det, som er Mellembestemmelsen mellem det Høie og det Lave. Saaledes har disse to Bestemmelser at være over al Kritik og at være under al Kritik en vis flygtig Lighed med hinanden. Og saaledes ogsaa med hiin Massernes og de af disse masseviis levende Præsters Rettroenhed, der ligner det sande Christelige forsaavidt den unegteligt ikke er Vranglære, Kjættererie.

Forresten ligner den det sande Christelige endnu mindre end nogetsomhelst Kjættererie og Vranglære. Forholdet er dette: saa høit som det sande Christelige staaer over alle Kjætterier og Vildfarelser og Forvildelser, saa dybt ligger Vrøvlet under Kjætterierne og Vildfarelserne og Forvildelserne. Men, som sagt, Vanskeligheden ved det nye Testamente er, at det, fordrende Idealet, kæmpende mod Aander, slet ikke har taget Sigte paa dette uhyre Corpus, som i »Christenhed« bestandigt afgiver den sande christelige Rettroenhed, hvis christelige Alvor finder sit Udtryk i, at »Sandhedsvidner« gjøre – hvilken satirisk Selvmodsigelse! – Carriere og Lykke i denne Verden ved om Søndagen at skildre, hvorledes Sandheden maa lide i denne Verden.

Dette maa man vel passe paa. Og naar man saa passer vel paa det, saa vil man see, at det nye Testamente dog faaer Ret, at det dog gaer til, som det nye Testamente har forudsagt det. Midt i denne uhyre Befolkning af »Christne«, i denne Mylder af »Christne« lever der, nu og da, nogle Enkelte, en Enkelt. For ham er Veien trang – cfr. det nye Testamente; han bliver hadet af Alle – cfr. det nye Testamente; at slaae ham ihjel ansees for en Gudsdyrkelse – cfr. det nye Testamente. Det er dog en curios Bog det nye Testamente, det faaer jo Ret; thi denne Enkelte, disse Enkelte – ja, det var de Christne.